

G [REDACTED] dnia 21.01.2016 r.

Sygn. akt D – 24/15

POSTANOWIENIE

**Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Przy okręgowej Izbie Radców Prawnych w G [REDACTED]**

w składzie

Przewodniczący : Bożena Micewicz

Członkowie : Joanna Friedrich - Sarad

Joanna Ratasiewicz

z udziałem protokolanta: Marty Konkel

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21.01.2016 r. w G [REDACTED], sprawy z odwołania A [REDACTED] C [REDACTED] od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w G [REDACTED] z dnia 30.06.2015 r. o umorzeniu dochodzenia/odmowie wszczęcia dochodzenia, w sprawie skargi na radcę prawnego J [REDACTED] P [REDACTED] na podstawie art. 437 § 1 kpk, w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity z dn. 30.06.2015 r. Dz.U. Nr 507 z zm.)

postanawia

1/ utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w G [REDACTED] o umorzeniu dochodzenia/odmowie wszczęcia dochodzenia,

2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w G [REDACTED] uznając je za uiszczone.

Przewodniczący składu

/-/ Bożena Micewicz

Członkowie składu

/-/ Joanna Friedrich - Sarad

/-/ Joanna Ratasiewicz

/-/ właściwe podpisy na oryginale

UZASADNIENIE

Pan A [REDACTED] C [REDACTED] złożył w dniu 17 marca 2014 roku do Okręgowej Izby Radców Prawnych w G [REDACTED] skargę na radcę prawnego J [REDACTED] P [REDACTED]. Skarżący zarzucił, że radca prawny J [REDACTED] P [REDACTED] będąc pełnomocnikiem w sprawie z wniosku B [REDACTED] R [REDACTED], H [REDACTED] M [REDACTED] oraz J [REDACTED] J [REDACTED] z udziałem I [REDACTED] M [REDACTED] sp. z o.o. oraz L [REDACTED] P [REDACTED] sp. zo.o. zawisłej przed Sadem Rejonowym G [REDACTED] w G [REDACTED] pod sygn. akt [REDACTED] KRS [REDACTED] wskazywał na niepolegające na prawdziwych okolicznościach, iż :

1. większościowy wspólnik B [REDACTED] R [REDACTED] nie miał nic do powiedzenia w spółkach "K [REDACTED] P [REDACTED] sp. z o.o., A [REDACTED] P [REDACTED] sp. z o.o. oraz 'E [REDACTED] W [REDACTED] sp. z o.o. (w których to spółkach skarżący był początkowo wspólnikiem, a następnie wspólnikiem była L [REDACTED] sp. z o.o. w której skarżący posiada większość udziałów),
2. musiał on wykupić swoje własne spółki z rak adwokatów M [REDACTED] K [REDACTED] i A [REDACTED] C [REDACTED] oraz ich spółek za kwoty daleko przewyższające nominalną wartość udziałów;
3. przyczyną ustalenia tak wysokiej kwoty wykupu spółek miała być spłata pożyczek udzielonych rzekomo spółkom B [REDACTED] R [REDACTED] przez adwokatów M [REDACTED] K [REDACTED] A [REDACTED] C [REDACTED] (ich spółki);
4. to, czy przedmiotowe pożyczki zostały faktycznie udzielone oraz na co wydano środki finansowe z tych pożyczek nigdy nie zostało wyjaśnione.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w G [REDACTED] Postanowieniem z dnia 30 czerwca 2015 roku umorzył dochodzenie w sprawie w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, ponieważ nie dopatrył się ze strony radcy prawnego przewinienia zawodowego oraz naruszenia zasad etyki radcy prawnego.

Powyższe postanowienie o umorzeniu dochodzenia zostało zaskarżone odwołaniem z dnia 30 lipca 2015 roku.

W odwołaniu zarzucono postanowieniu o umorzeniu dochodzenia naruszenie przepisów ustawy o radcach prawnych, pominięcie przesłanki „rzeczowej potrzeby” oraz błąd w ustaleniach faktycznych.

Rozpoznając sprawę, Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w G [REDACTED] uznał, iż odwołanie od postanowienia o umorzeniu dochodzenia nie znajduje uzasadnionych podstaw w ustalonym, jak poniżej stanie faktycznym.

Skarżący przedkładając skan wniosku kierowany do w/w Sądu wskazał na wyraźne akcentowanie okoliczności wykonywania przez niego zawodu adwokata. W ocenie skarżącego wniosek który był kierowany do Sądu, uczestników postępowania tj. spółek I ██████ M ██████ sp. z o.o., L ██████ P ██████ sp. z o.o., adwokata F ██████ Z ██████, adwokata B ██████ K ██████, a także zawierał nieprawdziwe i krzywdzące dla niego informacje, które naruszają jego dobre imię oraz poniżają go w opinii publicznej, w tym także w opinii środowiska związanego z wymiarem sprawiedliwości. Wskazywał też, że informacje te mogą narazić go na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu adwokata i są równoznaczne z wnioskiem, iż ze względu na nieuczciwe działania jego jako adwokata B ██████ R ██████ został zmuszony do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, a skarżący, jako adwokat uzyskał jego kosztem nienależne mu kwoty.

Skarżący wskazywał też, że zachowanie radcy prawnego J ██████ P ██████ jest tym bardziej niedopuszczalne, iż przy opisywanych przez niego transakcjach był on pełnomocnikiem B ██████ R ██████ od fazy negocjacji do momentu zawarcia umów. Z inicjatywy radcy prawnego doszło także do księgowego i prawnego badania spółek przed ich całkowitym przejęciem co czyni niedorzecznym stanowisko radcy prawnego zawarte w piśmie z dnia 26 lutego 2014 roku albowiem, gdyby B ██████ R ██████ został zmuszony do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem, oznaczałoby to, że radca prawny działał na niekorzyść będąc jego pełnomocnikiem.

W odpowiedzi na skargę radca prawny J ██████ P ██████ wskazał, że obiektywna ocena umów spółek wykazuje niczym nieuzasadnioną dysproporcję uprawnień wspólników oraz jeżeli skarżący wyraża pogląd odmienny to należy go uznać za trudny do obrony. Okoliczność wykupienia udziałów z rąk skarżącego i Mec. M ██████ K ██████ była jedynym sposobem odzyskania rzeczywistej kontroli nad spółką, a przebieg negocjacji i ich treść nie daje podstaw do uznania stanowiska skarżącego za trafne.

Skarżący, przesłuchiwany w charakterze Świadka wykazywał zasadność wliczania do wartości wykupywanych przez B ██████ R ██████ udziałów lokowanych w tych spółkach pożyczek udzielanych spółkom przez skarżącego, celem ratowania kondycji finansowej spółek, w których udziałowcami byli m. innymi skarżący i B ██████ R ██████, którego pełnomocnikiem był radca prawny J ██████ P ██████ Pan B ██████ R ██████ ostatecznie zgodził się na zaproponowaną cenę pod warunkiem sporządzenia audytu w przedmiotowych spółkach. Zlecenie audytu było inicjowane przez radcę prawnego J ██████ P ██████ Skarżący zarzuca wobec powyższego, że pełnomocnik będąc obecnym we wszystkich transakcjach dot. spółek, uczestnicząc przy audytach, powinien uprzedzić swojego klienta o jakichkolwiek wątpliwościach do prawidłowości

przeprowadzonej transakcji i zgłaszać wątpliwości co do faktu udzielenia przez skarżącego pożyczek.

Skarżący jednocześnie przyznał, że nie jest możliwym by mógł powiedzieć, że ktoś z jego klientów, stracił do niego zaufanie mając na uwadze pismo radcy prawnego J. P. dnia 26 lutego 2014 roku. Klienci z reguły tracą zaufanie i nie mówią dlaczego odchodzą, a z grupy adresatów przedmiotowego pisma nikt nie był jego klientem. Dla niego to pismo stanowi naruszenie nieposzlakowanej opinii, jako adwokata. Adresatami tego pisma byli adwokaci K. i Z., co może stanowić narażenie się na utratę zaufania w ich oczach. Kłamliwość opinii na temat skarżącego wydanej w piśmie radcy prawnego J. P. polega na stwierdzeniu, że zmusił on B. R. do wykupienia udziałów w spółkach i to po zawyżonej cenie. Takie działanie radcy prawnego stanowi zdaniem skarżącego naruszenie Zasad Etyki Zawodowej., ponadto, że został zniesławiony i na jego szkodę zostało popełnione przestępstwo z art. 212 § 1 k.k.

Radca prawny J. P. przesłuchiwany w charakterze Świadka zeznał, że reprezentował B. R. w sprawach związanych z działalnością spółek w które był on zaangażowany pośrednio lub bezpośrednio, jak skarżący mec. A. C. mec. M. K. oraz Pani E. S. Zdaniem radcy prawnego J. P. umowy spółek były tak skonstruowane, iż pomimo posiadania znacznego pakietu udziałów jego klient nie dysponował realnymi możliwościami wpływu na działalność tych spółek i na tym tle m. innymi pomiędzy udziałowcami powstał konflikt. Radca Prawny przedstawił okoliczności zakupu przez swojego klienta B. R. udziałów w spółkach K. P. sp. z o.o., E. – W. sp. z o. o. A. P. sp. z o.o. za cenę jego zdaniem znacznie przekraczającą rzeczywistą wartość udziałów. Zakup tych udziałów miał wpłynąć na odzyskanie kontroli nad spółkami. Radca Prawny wskazuje, że podczas sporów pomiędzy udziałowcami, czy z ich udziałem Radca Prawny wyrażał m. innymi w pismach procesowych opinię i stanowisko jego klienta na temat działania innych osób zaangażowanych (bezpośrednio, lub pośrednio) w działalność spółek oraz te spory. Radca Prawny w s. swojej ocenie nie naraził na utratę zaufania Pana A. C. w środowisku prawniczym i nie dopuścił się jego zniesławienia i nie nadużył wolności słowa.

Pan B. R. przedstawił krzywdzące siebie działania współników m. innymi skarżącego A. C. zabezpieczających w tych spółkach jedynie swoje interesy, przez co czuł się oszukany i wykorzystany i jego zdaniem radca prawny J. P., ponieważ reprezentuje jego interesy jest tak jak on ofiarą tych działań.

Sąd Dyscyplinarny podzielił całkowicie stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego uzasadniające postanowienie o umorzeniu dochodzenia.

Wyjaśnienia złożone przez radcę prawnego J. [REDACTED] P. [REDACTED] poparte przez złożoną przez strony dokumentacją nie dają podstaw do twierdzenia, że w pismach procesowych zawierają się sformułowania wskazujące na przekroczenie granic wolności słowa i rzeczowej potrzeby przez radcę prawnego.

Zasadnie Rzecznik Dyscyplinarny wskazał, że o rzeczowej potrzebie rozstrzygają konkretne okoliczności sprawy uzasadniające treść wywodów, oparte na materiale faktycznym sprawy i przepisach prawa. Podstawą pozwu o rozwiązaniu spółki był art.271 pkt. 1 ksh, zgodnie z którym sąd może wyrokiem orzec rozwiązanie spółki na żądanie wspólnika lub członka organu spółki, jeżeli osiągnięcie celu spółki stało się niemożliwe albo jeżeli albo jeżeli zaszły inne ważne przyczyny wywołane stosunkami spółki. Jako powód pozwu wskazano konflikt spółki L. [REDACTED] P. [REDACTED] sp. z o.o. z pozostałymi wspólnikami.

Z uwagi na to, że okoliczności zawierania umów, które w ocenie B. [REDACTED] R. [REDACTED] zawierane były w stosunku do niego w sposób niekorzystny, uzasadnionym było wskazywanie osoby A. [REDACTED] C. [REDACTED] jako udziałowca, w piśmie z dnia 26 lutego 2014 r, co nie wskazywało na zamiar i cel zdyskredytowania, czy też obrażenia jego osoby, a miało na celu wykazanie nierówności stron podczas zawierania umowy spółki. Z oceny materiału dowodowego wynika również zasadność zawartego w przedmiotowym piśmie zarzucanego przez skarżącego stwierdzenia, że „większościowy wspólnik B. [REDACTED] R. [REDACTED] nie miał nic do powiedzenia w spółkach...”

Z uwagi na powyższe Sąd podtrzymując stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, który nie dopatrył się przekroczenia przez radcę prawnego J. [REDACTED] P. [REDACTED] granicy wolności słowa i pisma, co stanowiłoby naruszenie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, nie uznał zasadności odwołania i utrzymał w mocy postanowienie o umorzeniu dochodzenia.

Postanowienie jest ostateczne i nie podlega zaskarżeniu.

Przewodniczący

[REDACTED]

Członkowie

[REDACTED]
[REDACTED]